

מבט לשבת פרשת ויקרא מעובד עפ"י שיחות הרבי מליובאוויטש

לא להיות קורבן

"עם יד על הלב, לא פשוט לי לעלות עכשיו לירושלים, עם חומה לה הפרה המניבה שלי, ולהקריב אותה על המזבח. במקום לקרוא לי באופן אישי לסדר" (לא של פסח) "עלי להקריב אותה!" כך התאונן באוזני חברי הטוב פ'. "מילא לקשור אותה בחבל ולהשתרך יחד בשבילים, במשך ימים ארוכים כל הדרך בואכה ירושלים", "אבל", המשיך פ', "למה שבגללי, המסכנה הזאת, תישחט ותעלה על המזבח? זה לא בשבילי! אני מוכן לתת 1000 במזומן, ואפילו פי עשר מזה, רק לא לראות מה עוללתי לה. מה היא אשמה? אני חטאתי במשהו, והיא הקורבן? זה לא פייר!"

אכן, הבעיה הזאת אינה נחלתו הבלעדית של פ'. אני מניח שרבים מאתנו חשים כך. זה לא רק רחמים על הפרה, וזה לא רק ייסורי מצפון, אלא, ובעיקר זאת התעוררות פנימית הנוגעת בנפש. הרי עונש מגיע למי שביצע את העבירות. לי, שלא תמיד אנחנו טלית אשר כולה תכלת... "זאת לא הפרה שנעקדת", זעק פ' חברי - "זה גם אני!"

העמותות להגנה על זכויות בעלי-חיים בוודאי רגישות לנושא זה, שתופס מקום מרכזי בחומש "ויקרא", הנקרא גם "תורת כוהנים" - העוסק בהבאת הקורבנות למשכן ובעבודת הכוהנים. אי אפשר ואין לאיש עלי-אדמות היכולת להבין באופן רציונלי את הפן המוסרי שבתורה, ואת ההוראה הזאת. אבל כבר הפסוק השני בפרשתנו, מבהיר לנו שהתורה לא מתמקדת דווקא בבעלי-חיים שעל המזבח, אלא דווקא באדם הזובח. אסור מן התורה, **שאדם יביא לצער או לעינוי** בעל-חיים כלשהו: חתולת-רחוב, נמלה, יתוש ואפילו נחש ארסי. מובא שאסור למרוט נוצות מאווזות חיות (אם אין לו נוצה אחרת), כדי לעשות בהן שמיכה - כי הדבר מסב לאוונה כאב גדול. התורה בחרה למנות דווקא מנהיגים שניחנו ברגשי-רחמים גדולים לבעלי-חיים. משה רבנו, היה רועה צאן וחמל על כבשה שצמאה למים והרימה על כתפיו. שאול המלך ודוד המלך היו רועי צאן. רבים מהנביאים היו רועים. כמו כן, עפ"י התורה, אנו נדרשים לתת מנוחה בשבת גם לבעלי-חיים העובדים בשורותינו, וחובה להעניק להם מזון עוד לפני שאנו סועדים בעצמנו. אז למה נועדו הקורבנות, שחומש שלם בתורה נכתב בהקשר להם?

הקבלה, ותורת-החסידות מעוררות אותנו להסתכלות פנימית על הכתוב, לגלות משמעות עמוקה בהקרבת הבהמה על המזבח. קורבן עניינו הקרבת הכוחות הפנימיים של האדם לבורא. ככתוב: "אדם כי יקריב מכם". האדם נדרש "להקריב" את הנפש הבהמית שלו, המדרבנת אותו לחומריות שאינה יודעת שובע, ולקרבה למעשים טובים, לדברים שבקדושה. לחזק את הפן האנושי הקיים בו, ולהציף אותו באופן שינטרל את אותה "בהמה", ואף טוב מזה - שיקדש גם אותה.

במקום להיות קורבן לחומריות, להגיע לפניו לתפקיד, לשררה, לעוד מיליון... עדיף תמיד ישוב הדעת.
לקרב ולהתקרב ליצור קירבה וחברות, תוך אחדות ישראל ואהבת ישראל. זה היעד! כך במהרה
נקרב גם ביאת המשיח!

שבת שלום וחודש טוב ומבורך

הדלקת נרות : 5:17 צאת שבת: 6:26

דוד טל,